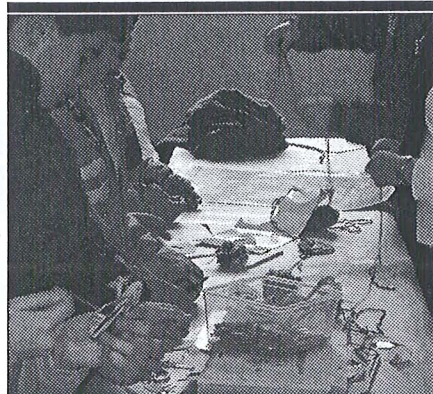
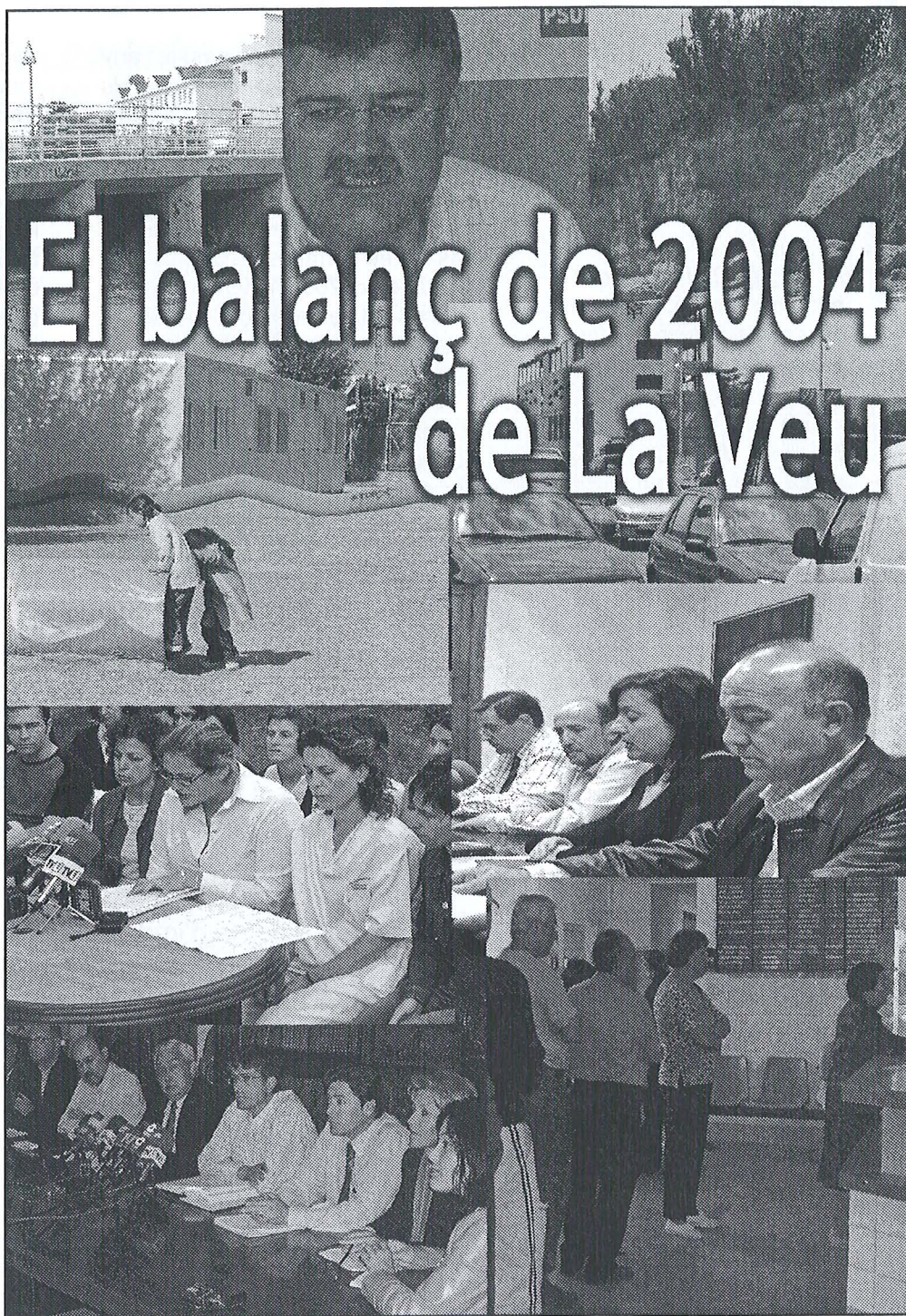

la veu de benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 31 de desembre de 2004 • Núm. 465 • Any X • 0.75 Euros

DESPRÉS DE NADAL: Arriba Sant Antoni i ja s'han cuït les primeres coquetes

El vent castiga Benicarlàndia i l'obliga a canviar d'ubicació

Anàlisi dels resultats del futbol base amb l'aturada nadalaneca

465

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

Al llarg de 2004 tampoc hem aconseguit resoldre els problemes endèmics que pateix Benicarló

EL TEMA

Un repàs de les portades de La Veu posa de manifest que la classe política al Govern ha fet poca feina en l'any que ara acaba

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

XÉ VÍTE!

Un any més La Veu desplaça enviats especials a cobrir el Catalunya-Argentina

ESPORTS

Gregorio Segarra ens acostava l'actualitat del futbol base. El Club Natació Benicarló organitza la Copa de Nadal un any més

Qui dia passa...

Diuen que qui dia passa, any empeny. I així, deixant passar els dies, ens hem plantat al cap de l'any, recreant-nos en el nostre meninfotisme i sense haver aclarit cap dels temes importants que tenen preocupats els benicarlandos. Hem fet un repàs de les portades de **La Veu** d'aquest agònic 2004 i hem vist que, efectivament, estem com fava, que igual està com estava.

Difícilment podrem fer balanç de res perquè els nostre Benicarló continua exactament amb els mateixos problemes de sempre... però un any més vells. I això deu ser bo per a la classe política. Ens estem acostumant a assolir que les coses són així i que no tenen remei, i ens ho creiem. Els polítics aparenten activitat, parlen molt, es pelen els uns als altres i es tiren les culpes mútua-

ment. I mentrestant, cal repetir-ho tots els dies de l'any, els problemes a Benicarló esdevenen endèmics. Ens hem cregut que no es pot solucionar, per exemple, el problema dels accessos al polígon industrial, que les ràtios a les escoles es trenquen a tot arreu, que la culpa de la manca d'infraestructures sanitàries la té el personal per refredar-se a deshora... i així fins a l'infinit.

El que ens sembla preocupant és la poca resposta cívica a totes aquestes necessitats que té el nostre poble i la capacitat de resignació que tenim com a ciutadans davant la incompetència de les administracions diverses que ens castiguen amb el flagell de la seua indiferència.

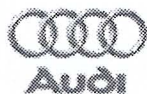
Feliç any nou.

CARXOFA: ben torrada i calenteta per als pobres xiquets, i pares, que el segon dia de Nadal estaven a les sis de la tarde a la porta de l'auditori veient una obra de teatre. Feia fred i molt de vent. Allí, sense una llumeta, a les fosques, participaven de l'obra en males condicions per la d'improvisació del sr. Flos.

PANISSOLA: com no pot ser d'altra manera per al sr. Flos, regidor de cultura. Molt malament, sr. Flos! Mira que voler posar al xiquets a un lloc obert amb el fred que fa, només cobert per unes xapes? Sort que la mare natura va enviar una ventada i s'ho va endur tot. Les coses s'han de fer bé. Ara, des d'ací, li recordem que té tot un any per a planificar Villacadúfia?

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Ja falta un any menys per a la jubilació

Una revisió de les portades d'enguany de La Veu de Benicarló evidencien que els benicarlandos hem perdut un any

text REDACCIÓ

Osom molt dolents, o som visionaris o alguna cosa passa. Ni un dels temes que ha tret en portada La Veu ha tingut solució al llarg d'aquest any.

Alguna cosa passa i el pitjor de tot és que al final, qui acaba pagant-lo són els propis ciutadans que veuen com en ocasions el dia a dia es converteix en una odissea. Imaginem per un moment un dia en la vida d'un benicarlando qual-sevol. S'aixeca al matí i, amb la lleganya posada, veu com ha desaparegut un tros més de mur en la seva casa de la partida Surrach. El temporal d'aquesta nit li ha tornat a deixar incomunicat amb la ciutat per la carretera de la costa, així que es disposa a gastar un poc més de gasolina per la volta que deu donar per a arribar a la ciutat. Una vegada en el nucli urbà, sorteja un embussament monumental per a deixar al seu fill en un barracó del Ródenas. Altre embussament per a arribar al Centre de Salut, on pretén que un metge li curi la grip que duu en el cos. Dolenta sort, fins a dintre de tres dies no ho podran atendre. Potser en aquell moment, ja està millor o ho l'han ingressat en l'hospital afligit de pneumònia. Per a llevar-se el mal sabor de boca, es dirigeix cap al centre comercial. La Ratlla del Terme també està tallada i ho té un poc difícil per a entrar a les instal·lacions pels accessos 'provisionals'... Així podríem seguir desgranant la vida d'aquest benicarlando. Perquè al llarg d'aquest any, ha passat això... i més.

SEGUIM SENSE CENTRE DE SALUT I AMB EL MATEIX CENTRE GERIÀTRIC

Continuem igual, cues i més cues per poder rebre visita mèdica

Tenim promesa la construcció d'un nou centre de salut, que pagarà la Generalitat Valenciana, sobre uns terrenys que ha cedit l'ajuntament. Vicente Rambla, conseller de Sanitat, s'ha passejat diverses vegades pel solar i ha explicat, per activa i per passiva, com serà. De moment, un castell en l'aire, perquè no s'ha posat ni la primera pedra. Al juliol La Veu ja es va fer ressò dels problemes d'atenció sanitària que té l'actual centre de salut. L'increment desmesurat de

“*Tenim promesa la construcció d'un nou centre de salut que pagarà... la Generalitat*”

la població que s'ha produït en els últims anys, no ha anat acompanyat de l'augment de personal sanitari per a atendre-la. Creixien les llistes d'espera, agreujades per l'arribada dels pocs turistes que ens visiten a l'estiu. El sistema es va veure col·lapsat perquè la conselleria només va destinar un metge per a reforçar el servei durant l'es-

tiu i cobrir les merescudes vacances dels metges. El resultat: es van haver de doblar torns i en setembre, els metges ja havien complert totes les hores que els marcava el conveni per a aquest any. A l'octubre, van tornar a ser portada de La Veu. Els ponts festius d'octubre, novembre i desembre i fins i tot el període nadalenc no han fet més que agreujar la situació. Els metges es neguen a realitzar més hores i si un pacient desitja ser atès, deu acudir al centre de salut perquè, durant aquests períodes, no s'ha concedit cita prèvia. En el mostrador d'entrada es reparteixen els números per a les visites del dia i els metges que hi ha de guàrdia es reparteixen els pacients. I continuem sense nou centre de salut.

Pràcticament en la mateixa situació es troben en el Centre Geriàtric. Al febrer mereixia la primera portada de l'any en La Veu per la falta d'inversions. Al juny, la plantilla reclamava més personal per a poder atendre als residents i una millora en les instal·lacions, que s'han quedat obsoletes. Van acusar al consistori de no atendre les seves peticions, encaminades a aconseguir una millora en el servei que presten als residents.

Ana Mª Febrer, regidora de

Un any de progrés perdut

ve de la pàgina anterior

Benestar Social, va contractar més personal i va anunciar l'ampliació del Centre Geriàtric gràcies a una subvenció que devia concedir la Generalitat Valenciana, sol·licitada des de l'any 2.003. En el Ple del mes de juliol, el PSPV presentava una moció encaminada a que sigués el consistori el qui avancés el diners de la subvenció amb romanents de les arques municipals per a escometre la reforma, donada la passivitat de l'Administració. La proposta va ser aprovada, la modificació pressupostària necessària també, però les obres no han començat encara. Perquè? Silenci administratiu.

NI CARRERS ASFALTATS, NI DEPURADORA, NI...

Nombrosos han estat els temes urbanístics que han ocupat la portada de La Veu aquest any. El Centre Comercial segueix sense construir uns accessos adequats. I segueix creixent en locals. En la platja del Morrongo no ha hagut coliformes, perquè s'han 'traslladat' un poc més cap al sud, al costat del Parador del Turisme. Allí s'han quedat de moment, perquè encara no s'han escomès les obres de millora en la xarxa de clavegueram de la zona costanera de Benicarló. I com seguim sense depuradora, ho seguirem abocant tot al mar pràcticament en el mateix estat que surt del nostre organisme, gràcies a la paralització del projecte de construcció de la EDAR. D'altra banda, les nostres escombraries acabaran per inundar-lo tot, perquè tampoc tenim encara planta de tractament de residus sòlids urbans. Al març es decidia la seva ubicació a Cervera, en concret en la partida dels Basses, però s'anunciava que s'engegaria a la fi del 2.005 o principis del 2.006. Fins a aquest moment, les escombraries seguiran amuntegant-se en els abocadors municipals que, per sort,

Els nostres xiquets reben l'educació en barracons mentre altres cobren per no fer res

aquest estiu no s'han cremat. Un altre dels temes importants que han merescut una portada de la Veu aquest any és el PAI de Caigor en el polígon industrial del Collet. Malgrat l'informe desfavorable del secretari autonòmic d'Indústria i Comerç, l'ajuntament va seguir avant amb el procés i es van construir les naus industrials, que a data d'avui, es troben funcionat com seu d'una fàbrica de mobles. El conflicte segueix sense resoldre's, amb informes desfavorables i un decret d'ajuntament del mes d'octubre en el qual es negava la llicència d'obres a l'empresa. Però les naus s'han fet i funcionen a ple rendiment. L'estat de la Mar Xica, la Ratlla de Terme i els passos subterranis segueix sent el mateix. Ens seguim quedant incommunicats cada vegada que cauen quatre gotes o hi ha temporal marítim. Són diverses les portades que La Veu ha dedicat a denunciar els fets. En el cas de la Mar Xica, l'equip de govern segueix adduint que la competència d'actuació correspon a Costes, però els pegats els fa el consistori. En la mateixa situació es troba la costa nord, que continua degradant-se a causa de la regressió marina. Els veïns van inundar la partida de pancartes en el mes d'agost denunciant els fets, però encara esperen solucions. Mentre, la

costa segueix desapareixent a una velocitat que fa témer per la seva supervivència.

La Rambla Cervera continua sent objecte d'abocaments il·legals, químics i d'escombraries domèstiques. El Barranquet, sense canalitzar malgrat les destrosses que va ocasionar l'avinguda d'aigua del mes de novembre de l'any passat. El regidor d'Urbanisme, José Antonio Redorat, sense dimitir, malgrat que va afirmar que ho faria si en el mes de novembre d'aquest any el pont de l'avinguda Papa Lluna no havia estat substituït per un amb major capacitat de desaiçue. Els carrers de Benicarló segueixen sent, a data d'avui, un desastre d'asfaltat i de senyalització. Circular per l'interior del nucli urbà és una aventura no apta per als que pateixen d'afeccions cardíaques. Ni el canvi del sentit del trànsit de la Plaça Constitució, cridada a ser la panacea, ni altres 'invents' similars, aconseguixen resoldre els problemes de cues i embussaments que es formen en hores punta en molts vials de la ciutat. Benicarló segueix tenint una trama urbanística medieval per la qual circula un volum de vehicles que en realitat correspon al segle XXI. I els vials que de nova obertura en molts casos no reuneixen les condicions mínimes. Al març La Veu treia en portada l'es-

Un any de progrés perdut

ve de la pàgina anterior

tat que es troben els accessos a la Piscina Municipal i les pistes d'atletisme. Són nombrosos els usuaris d'aquestes dues instal·lacions esportives, però el consistori segueix esperant el desbloqueig de la Partida Povet per a escometre l'asfaltat del camí d'accés. Sorpren, no obstant això, que per a asfaltar el tram que va d'aquest vial al Pavelló polisportiu municipal, no s'hagi esperat a resoldre res. Serà perquè és l'accés per als autobusos dels equips de futbol sala? Recorden que el camí es va asfaltar quan el Benicarló Futbol Sala va ascendir a la divisió d'honor. Ja que parlem de la partida Povet, aquest any tampoc s'ha desbloquejat el PAI, així que menys feina per a tots. I és que, quan per fi es resolga, caldrà comptar-se de qui estiga al capdavant de l'equip de govern per la quantitat de treball que se li vindrà damunt. En els terrenys que li corresponen al consistori, està previst construir el nou teatre-auditori, el recinte ferial i l'ampliació del Col·legi Ródenas. Referent al primer, el consistori ja està treballant en la redacció del projecte, sense conèixer encara els terrenys on anirà situat, i amb la promesa de subvencions per part de la Generalitat Valenciana. En el recinte ferial se situarà el dimecres i es portaran a terme esdeveniments de tot tipus.

NI COLE NOU NI AMPLIACIÓ DEL RÓDENAS

El Ródenas s'ampliarà. O no? L'AMPA fa bé en queixar-se, no seria aquest el primer cas en el qual els barracots es converteixen en 'l'ampliació' del col·legi. Amb lavabos o sense lavabos, no és aquesta la solució que es mereix una ciutat com Benicarló. Ni tampoc ho és l'ampliació del centre escolar. Com bé s'ha reclamat des de diferents àmbits, la solució definitiva ha de passar per la construcció d'un nou

El PSOE s'ho mira des de la distància

col·legi. I continuant amb l'educació, en aquest cas musical, el Conservatori de Música segueix sent objecte de polèmica. Tota la comarca continua utilitzant unes instal·lacions que li costen a l'any als benicarlantos 170.000 euros, per culpa de les escasses subvencions que l'Administració destina al centre. Guzmán primer i Flos després, ambdós com regidors de Cultura, han denunciat la situació. Però ho seguim pagant els benicarlantos.

TRES CANDIDATS PER A UNA MATEIXA BUTACA: LA DE L'ALCALDIA

La política. Sí, aquest any hem tingut dos regidors de Cultura, dues de Benestar Social, dos d'Obres i Serveis, i així fins a cinc regidories.

Les urnes li van negar la majoria absoluta al Partit Popular, que va pactar amb el BLOC per a formar govern. Però com auguraven les llengües afilades, no va durar molt. Exactament, deu mesos. En el mes de maig, amb l'eclosió de les primeres flors en el camp, als nacionalistes els va donar l'al·lèrgia. El BLOC va argumentar la dolenta gestió del seu soci i les il·legalitats que se seguien cometent en la gestió municipal. Pel que sembla, la gota que va acabar amb la paciència dels nacionalistes va ser la concessió, a corre-cuita, de la llicència d'obertura al Centre Comercial perquè el bingo, propietat d'un familiar de l'alcalde, pogués inaugurar-se. Les absències de l'alcalde també van ser motiu de les seves crítiques, així com la deixadesa que, van assegurar, tenia el Partit Popular per a abordar temes necessaris per al bon funcionament de la ciutat. Tot això havia desembocat, van assegurar els nacionalistes en una pèrdua de confiança amb el seu soci de govern, agreujada per la falta d'informació que tenien sobre les gestions que realitzaven.

El Partit Popular, d'altra banda, es presentava davant la societat lamentant l'abandonament del vaixell per part dels nacionalistes. Van assegurar que tots els punts contemplats en l'acord de govern signat amb el Bloc s'havien complert fil per randa i que havien accedit fins i tot

Continuem igual, després del trencament PP-BLOC, ajuntament sense govern eficaç

Un any de progrés perdut

ve de la pàgina anterior

a introduir en els pressupostos municipals les propostes dels nacionalistes. Sol i abandonat, l'alcalde va prendre de nou les regnes del poder municipal, va repartir entre els seus adeptes les regidories que havien abandonat el BLOC i es va disposar a governar de nou, sota les ales de la gavina, la ciutat. Es va oblidar del tercer en discòrdia, el PSPV. La moció de censura va començar a planejar sobre la butaca de l'ajuntament com un mal somni. Els Plens han esdevingut un pols de poder entre l'oposició majoritària i l'equip de govern que, amb només un regidor menys, ha vist com propostes presentades des de les seves files han estat denegades. Les sessions s'han convertit en un serial que no serien capaços d'escriure ni els millors guionistes de ciència-ficció. Al llarg d'aquests mesos, hem assistit, entre uns altres, a la compareixença d'un regidor d'Urbanisme davant el Ple. Per primera vegada en la Història de la ciutat, José Antonio Redorat es presentava en el mes de setembre davant el Ple per a respondre a la bateria de preguntes que se li van llançar des de la banqueta nacionalista. O almenys aquesta era la intenció, perquè només va contestar "no ho sé". Els benicarlandos es quedaven sense resposta a preguntes sobre problemes urbanístics de la ciutat. Quedava de nou al descobert que qui segueix manejant en solitari el govern municipal és l'alcalde. L'oposició va demanar la dimissió de Redorat, que va contestar que no pensava fer-lo. Més divertit i sorprenent, no obstant això, va ser el Ple del mes d'octubre. L'alcalde el va

La costa nord continua imparabile la seua degradació

abandonar deu minuts abans d'acabar la sessió per a anar-se a sopar a València. Però després de la tempesta arriba la calma que en aquest cas va venir d'Enric Escuder, portaveu dels socialistes. En el mes de novembre, negava que fos possible la presentació d'una moció de censura a l'alcalde per part dels grups en l'oposició. La tranquil·litat, per tant, ha tornat a regnar en la Casa de Tots.

El nou pont sobre el Barranquet, promés, segueix en l'oblit i ningú dimiteix

EL BENICARLÓ FS GOLEJA ALS GRANS EQUIPS... I A LES BUTXAQUES DELS BENICARLANDOS

No podem deixar de costat un fet important per a la nostra ciutat en l'àmbit esportiu: el Povet ascendia a la Divisió d'Honor del futbol sala

espanyol i es convertia en el Benicarló FS. I això també ens ha portat molts mals de cap. El primer, que el nostre flamant pavelló polisportiu no era del grat de la Federació, que ho volia més gran. Teníem poc temps, així que l'equip de govern, sumint i reconeixent públicament que estava cometent una il·legalitat, va començar amb la reforma. Es va anunciar a bombo i platerets que la Diputació de Castelló es faria càrrec del 50% del cost total de l'obra.

No obstant això, a l'hora de pagar les factures no va ser així.

L'oposició va denunciar que la suma total ascendia a 790.000 euros, dels quals la Diputació només pagaria el 30%. Per què? Perquè el document que es va presentar a Castelló era el pressupost inicial de les obres, que

ascendia a 590.000 euros. La resta, a pagar entre tots els benicarlandos, que també deuran abonar els costos d'un conveni de col·laboració per a publicitat de l'equip i la subvenció pels desplaçaments de l'any 2.003, que ascendeix a 6.000 euros. Serà qüestió de començar a treure comptes.

Literatura de la realitat

text CARLES LLUCH

Josep IGUAL, *El rastre dels dies*, Benicarló, Onada Edicions, 2004 ("Narratives", 2). Premi Alambor de Narrativa 2003.

Josep Igual, autor benicarlando de dilatada i reconeguda trajectòria com a poeta i també novel·lista, va guanyar la penúltima edició del Premi Alambor de Narrativa amb aquest dietari, gènere que ja havia conreat en *L'any de la fi del món* (2001). Si aquella primera aproximació al dietarisme recollia les impressions i vivències de l'autor al llarg de 1999, *El rastre dels dies* se centra en el dia a dia de l'any 2002. En aquesta obra, Igual se'ns revela (se'ns confirma si tenim en compte el precedent) com un molt digne seguidor de la tradició dels dietaris.

La seua tècnica dietarista s'ha depurat des de *L'any de la fi del món*, i es limita ací a pinzellades breus, molt breus de vegades, que parteixen de vegades de la realitat quotidiana (un passatger a l'autobús, un cambrer, un conegut), de vegades d'una lectura, d'una música, del mateix exercici de l'escriptura, per encetar la reflexió. Una reflexió en la qual l'estil, molt treballat, hi juga un paper decisiu. De vegades, aquesta brevetat és portada fins a l'extrem de l'aforisme, de l'apunt d'una línia o dos. Com ara: "No en tinc cap mena de dubte. Ens odiem tant perquè els nostres defectes s'assemblen moltíssim." És en aquests aforismes on es veu clarament la lliçó de Joan Fuster, així com en cert gust per la paradoxa.

Hem dit que predomina, com a punt d'arrencada de la reflexió, l'arrelament constant a la realitat dels dies. No obstant això, Igual es deixa endur ací i allà per cert alé narratiu que es concreta en forma d'alguns -anomenem-los així- "microcontes", petites narracions de poques línies, contundents, de vegades crues, de vegades surrealistes, amb un vague eco de J.V. Foix.

En el rerefons, amarant-ho tot, un pòsit cultural i lite-

rari frondós, que esdevé una bona ullera per observar la realitat, o un coliri, o un vidre sortosament deformant. Les referències literàries ajuden a entendre el món, i a la inversa. Així, el pistoler d'un western li fa pensar en el Quixot ("Em miro, en el lleure dissabter, un western. El pistoler solitari no deixa de tornar a ser Alonso Quijano") o les veles a la mar en Ausiàs March ("a la mar hi ha veles esportives que no saben qui era Ausiàs March").

Quant als temes, predominen els exclusivament literaris i els diguem-ne "existencials", però també criden l'atenció les reflexions socials i polítiques, de vegades arrelades en l'actualitat pura i dura, de vegades més atemporals. Això evita una imatge distorsionada de l'autor com si estigués tancat en una torre de vori, allunyat en les seues cabòries culturalistes. Igual ens demostra que l'escriptor també pot comprometre's a través de l'eina de l'escriptura.

Hem parlat d'influències de Fuster i Foix, però hauríem de referir-nos a la influència essencial: Josep Pla. I això es fa evident, en primer lloc i sobretot, pel concepte desacreditat i crític que de la narració clàssica té Igual, visible en alguns comentaris: "Soldados de Salamina de Javier Cercas, m'ha reconciliat amb la novel·la; entre altres coses, suposo, perquè no ho és del tot". I en un altre passatge, precisament a propòsit d'un llibre de Pla, parla del seu "cansament lector de la novel·la". Precisament d'ací deriva l'opció pel dietari, un gènere que parteix de la realitat, que té unes dosis mínimes o nul·les de ficció. També és molt planiana l'organització dels dietaris d'Igual en anys naturals, la consciència del sentit cíclic del temps, i també el mateix títol, que palesa una preocupació (també proustiana) pel pas del temps.

Les influències no treuen mèrit a Igual: l'enriqueixen. A partir d'elles, l'autor benicarlando crea la seua pròpia veu, vigorosa i personal. I és un luxe de lector llegir la seua vida literaturitzada, o la seua literatura feta vida, en el seu estil enlluernador, metafòric, fastuós.

Llach

text SUSANNA ANGLÉS

Si vos agrada la cançó d'en Llach, amb tot allò que gira i regira al seu voltant, de ben segur, que vos farà el pes aquest llibre que edita Cossetània.. Així, que vos recomano que aneu més enllà de la música i de la lletra, per a esdevenir cançó,

d'aquest cantautor català...i que vos feu amb Lluís Llach, el noi de Cal Vall. Una mena de contalla que, des de la ploma de Cinta S Bellmunt i de Josep R Grau, narra els temps d'en Llach al poble de Porrera, enclavat dins la geografia mística, i pot ser mística, de l'interior de la Catalunya tarragonenca. Són 135 pàgines de la passada, per aquest poble, d'aquest mite viu de la cançó catalana, contat per dos persones que, a més de conèixer-lo molt bé, han compartit converses i l'amistat

d'aquest "homenot" que parla amb quelcom més que la lletra i la música.

El llibre forma part de la col·lecció *Perfils de Cossetània-Editorial*. Hi ha uns capítols, millor dit la majoria, que mereixen molt la pena: per exemple quan es parla dels aiguats i del ressorgiment de Porrera. Un fet, aqueix, especialment encoratjador per a tots els mortals que sàpiguen allò que és estimar un tros del planeta....

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 464

text EL LECTOR

Anem llançats. Ja portem dues setmanes seguides parlant del Nadal. Ja sé que és el que toca, que pel poble no passen grans coses i que les butxaques de la gent no estan per a gaires alegries. Benicarló continua vivint al limbe, en un estat de passivitat total i calma xitxa on les notícies més importants són aquelles que fan referència a les dades esmentades. La gent veu que s'arreglen carrers cèntrics, que cada dia es fan més cases, que tot està ple de llumetes de colors i són feliços. Els ciutadans com jo, inadaptats i al marge del sistema, anem sobrevivint enmig de tanta ànsia compradora, que si regals per ací, que si regals per allà, que si la navidad es el mejor regalo i bajanades d'aquest calibre. Ja sé que tots el anys em repeteixo, i que potser a algú li cansa sentir sempre la mateixa cançó, però és que tots el anys es repeteix el mateix pertot arreu i jo no vull quedar-me enrere. Tot i l'aparent duresa de l'editorial, penso que es queda curt.

El Nadal ha esdevingut l'època compradora per excel·lència. Comprar per comprar, el que siga, on siga, al preu que siga i per a tothom. Ens farem com a truges, i per això comprem tones i tones de menjar que després es quedarà al plat. Els venedors del mercat ens ofereixen els seus productes. Ací sí que l'han encertada. Productes frescos i del poble. Per una altra banda, els més "afortunats" són obsequiats amb unes caixes anomenades lots de nadal on el protagonista principal és la beguda, i és on s'aprofita per a col·locar allò que no hi ha manera de vendre. En obrir la caixa ens trobem amb torrons "la crosta", olives farcides marca "la granera" i wiski "macmilan and wife". No vull par-

lar dels personatges vestits de roig amb barba blanca, però no vull deixar de fer un esment a la malaltissa obligació de felicitar a tothom. Tots es feliciten, es desitgen "bones festes"... és que hi ha alguna festa que no siga bona? La paraula "igualmente" esdevé la resposta adient. La meua vida bàrbara m'impe- deix acceptar tot això. Quan em pensava que ja s'havien acabat les felicitacions traperes, comencen unes altres. Per què dimonis tots em feliciten l'any que encara no ha vingut? Jo no vull que ningú em desitge res. I per què any nou? Puc suposar, tot i la meua curtesa, que ningú no em desitja res per a l'any passat. Aquesta setmana és massa. "Feliç any nou" -diuen- i jo penso que és una falta d'educació respecte a l'any que encara no ha acabat. Després vindrà allò de "què t'han portat els reis?" i jo diré "no res, que sóc republicà" i així un any rere l'altre. Quan anava a escola m'agradaven aquestes dades perquè portaven uns dies de vacances i a la tele feien pel·lícules. Ara em toca treballar i no veig eixe esperit per enlloc. És el problema que tenim els inadaptats, que no ens agrada aquest model de societat que ens han imposat, però que ens hem d'empassar. O no?

Enllaçant amb això, vull fer un especial però destacat esment, al retorn de l'inclit senyor Carranza. Ja fa com els del futbol. No només vol menjar gambes sinó que també vol una cistella. Ací tothom demana alguna cosa. És el que es mereixen senyora Garcia. Comencen buscant gent per omplir pàgines i després tots en volen més. Si per tal d'aconseguir que el tal Carranza mantinga una regularitat li ha de comprar una cistella de nadal, no s'ho pense més: jo poso el primer euro al pot.

El text de la foto denuncia mereix ser tema de la setmana.

Tolito no deixa de sorprendre'm. En lloc d'enyorar el casal d'una falla com seria normal en un benicarlando, ara resulta que només se'n recorda d'una pintada antisistema que hi havia a la paret del Farol Rojo que ara s'ha enderrocada. L'altre dia un em va dir que jo no era prou benicarlando perquè no anava als partits d'allò que abans s'anomenava Povetpuntocom i que ara es diu Benicarlotofutbolsala. Tolito tampoc no és un benicarlando exemplar perquè tant li fa la desaparició d'un casal faller històric. Que conste.

Setmana de retrobaments. Amb gran alegria constato la tomada del Samaruc. Això ja comença a parèixer alguna cosa seriosa.

Robes planteja una qüestió fonamental: tenim allò que ens mereixem? Ell diu que no, que no els ha votat. Jo dic que tenim allò que la gent vol tenir. Cada dia estic més convençut que els benicarlandos volem governants com els que tenim, que ens enganyen, que ens la peguen una vegada i una altra i que no facen res. Estic segur que si Mundo es torna a presentar traurà la majoria absoluta. Els benicarlandos som així encara que vostè no ho siga, Robes. En resum, aquesta setmana m'ho he passat molt bé llegint *La Veu*. Tot i ser Nadal.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

A la pàgina dotze, el claustre del col·legi Marquès de Benicarló ens convida a un acte que es celebra el dia 22 de desembre. La seua revista surt al carrer el dia 24. Ja m'ho explicarà.

Una d'impremta. El nom de l'empresa que va provocar allò de Bhopal és Union Carbide (no Carabide).

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
BAUSÀ, VICENT B
NATALIA SANZ
LLUCH, RAMON
JOSEP V. TAUS,
COSTA
Fotografies/ NATA

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO,
TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

El vent castiga Benicarlàndia

text NATÀLIA SANZ

Benicarlàndia, el parc nadalenc de Benicarló, ha hagut de ser traslladat d'emplaçament. Les fortes ratxes de vent que van bufar en la ciutat el dissabte a la nit i que van arribar a els 60 km./hora, van desmantellar les instal·lacions del parc nadalenc, situades en la pista semi-coberta del Pavelló Polisportiu Municipal. Rafa Sánchez, tècnic del departament de Cultura, ha indicat que "les nou carpes petites van quedar destrossades i la gran, encastada contra el clos". El diumenge al matí les instal·lacions deurien haver-se inaugurat, però es va

decidir no fer-lo pel perill que suposava per als nens. "Els inflables actuaven com veles" explica Sánchez. Dilluns al matí, es treballava per a condicionar l'annex de l'Auditori Municipal, on quedaven instal·lats els tallers i la ludoteca de Benicarlàndia. Els jocs esportius que s'havien preparat, no obstant això, no podien situar-se en el nou emplaçament per la falta d'espai, com tampoc ho van fer els tallers per als més petits. El parc tancarà les seves portes el pròxim dia 30 de desembre, com estava previst, al no poder allargar-se els contractes amb l'empresa organitzadora de l'esdeveniment.

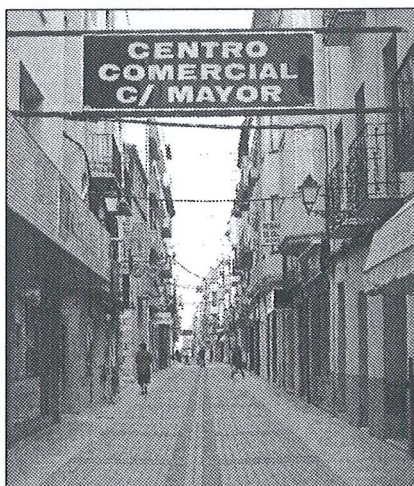

El sorteig dels 10.000 euros

text AJUNTAMENT DE BENICARLÓ

El dia el 2 de gener de 2005 tindran lloc a la plaça de Sant Bertomeu els actes del sorteig, a partir de les 13:00 hores, de 10.000 euros en compres. Anteriorment i des de les 11 fins les 13:00 hores visitaran els patges dels Reis Mags els xiquets i la plaça i recolliran les cartes, sorteiant entre els menuts una Play Station 2 (PS2)

A més actuarà de manera espe-

cial la Coral infantil Petiquillo. Aquest acte l'organitza la Unió de Comerços de Benicarló en col·laboració amb l'Ajuntament de Benicarló i la Regidoria de Comerç i l'Agència per al Foment d'Iniciatives Comercials (AFIC). Per la part dels patrocinadors és d'agrair la col·laboració de la Caixa Penedès i l'oficina a Benicarló de la Cambra de Comerç de Castelló.

JOSEP BARBERÀ, PERE
ORRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
N PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La **Veu** respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La **Veu** es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Consumiu fins a rebentar

Des de principis de desembre fins el dia de Reis, la majoria de valencians es llancen a les botigues, supermercats i grans superfícies a fer les compres nadalenques, acte essencial de les festes. Segons l'Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució, un terç de les famílies valencianes realitzà compres nadalenques el pont de la Constitució. L'Associació Valenciana de Consumidors i Usuaris preveu que les famílies valencianes faran una despesa econòmica addicional pels Nadals d'enguany d'uns 879 euros. El contrapunt a aquestes dades ens el dona l'Institut Nacional d'Estadística: durant el 3r trimestre de 2004, més d'un 60 per cent de famílies valencianes van tenir dificultats per arribar a final de mes.

Els Nadals han canviat molt, d'un la festa familiar tradicional han esdevingut el període de major consum de l'any. Abans eren els més menuts els que rebien regals, ara són tots els membres de la família. Abans, les compres nadalenques es feien en tres o quatre dies, ara ocupen tot el mes de desembre. De fet, els Nadals "comencen" quan les grans superfícies instal·len els llums i els adornaments nadalencs. Els carrers comercials apareixen engalanats amb arbres, catifes roges, llums... Els comerciants estan molt interessats a estimular "l'esperit nadalenc". El Nadal fou el resultat de la sacralització pel Cristianisme d'una festa pagana -el solstici d'hivern. El Capitalisme neoliberal, amb l'expansió del "american way of life", l'ha transformat en una festa del consum.

Per a viure necessitem consumir bens materials i immaterials. Però, ens hauríem de plantejar la necessitat real i les conseqüències del consum massiu dels països desenvolupats. Molts bens es produeixen a partir de recursos naturals, sovint, escassos. El seu consum excessiu per part d'aquells que els poden pagar, en deixen pocs per a la resta del món; el 16% de la població consumeix el 84% dels recursos. Un altra conseqüència del consumisme és la generació de residus de tot tipus, des de gasos d'efecte hivernacle fins a muntanyes d'envasos i embalatges.

El sistema capitalista es consubstancial amb el creixement econòmic i, lògicament, amb l'increment de consum. Per a que les empreses produïsquen més, caldrà cercar o "crear" consumidors per a eixos productes i ací és on intervé la publicitat. Frédéric Beigbeder feu una crítica demolidora al món publicitari amb la seva novel·la 13,99 euros. A ella, afirmà que "en la meua professió ningú vol la vostra felicitat, perquè la gent feliç no consumeix". Cal provocar la "decepció postcompra", el consumidor necessita adquirir un producte, però un cop el té, ja en cal un altre.

Un altre aspecte és la primacia dels logos o marques front l'objecte en sí. Quan un adolescent compra un xandall Nike, un refresc de Coca-Cola o unes sabates esportives

d'Adidas, el que pretén adquirir és una imatge o un estil de vida. La publicitat és l'encarregada de construir la idea que cerca el consumidor. Els publicistes saben que són els xiquets i els adolescents els més sensibles a l'efecte dels logos i que si els guanyen, tindran tota la família i el mercat del futur.

La majoria de productes de les grans marques -roba, sabates, articles electrònics, joguines...- són elaborats per subcontractistes a les nomenades Zones de Processament

d'Exportacions (ZPE) de Indonèsia, Mèxic, Xina, Vietnam o Filipines. Els sous dels treballadors de les ZPE són molt baixos, les condicions laborals lamentables i no tenen drets sindicals. Sovint, s'ha denunciat l'ocupació de xiquets. Segons l'Organització Internacional del Treball, l'any 1998 hi havia més de mil ZPE en 70 països on treballaven 27 milions de persones i amb un negoci de 250 mil milions de dòlars.

Les crítiques al consumisme nadalenc són ja un element més d'aquestes festes. Si volem passar de la conscienciació a l'acció, cal considerar la decisió que prenem en cada compra concreta.

El consum solidari és l'adquisició de productes elaborats per treballadors amb drets laborals justos i per sistemes de producció respectuosos amb l'entorn natural i social. Diverses ONGs mantenen xarxes de tendes on comprar cacau, cafè, artesanía... quasi directament del productor. La informació també és clau per a prendre les nostres decisions de compra. Pàgines web com www.ropalimpia.org, ens informen sobre l'explotació laboral de les grans marques al 3r Món.

El passat 26 de novembre, a 14 països d'Europa i Amèrica del Nord, es celebrà el Buy Nothing Day (BND) o Dia Sense Compra. Diverses ONGs animaren a la població a anul·lar les seves compres i denunciar un sistema socioeconòmic injust i ambientalment insostenible. No és un boicot a un producte o empresa concretes, sinó contra la societat del sobreconsum. Fou un publicista canadenc, Ted Dave, qui llançà la idea l'any 1992. El 26 de novembre és el dia d'acció de gràcies als Estats Units, data d'inici del període de compres nadalenc. Ecologistas en acción - www.consumehastamorir.com - ha sigut l'ONG organitzadora del BND 2004, el primer cop a l'Estat Espanyol. Muntaren diversos actes, entre ells una exposició de cartells "contrapublicitaris".

Aquestes iniciatives no poden ser titllades de revolucionàries però si són una manera de mostrar el nostre rebuig a un sistema socioeconòmic injust. Cada decisió de compra és un acte polític en el sentit ampli del terme.

Pere Bausà

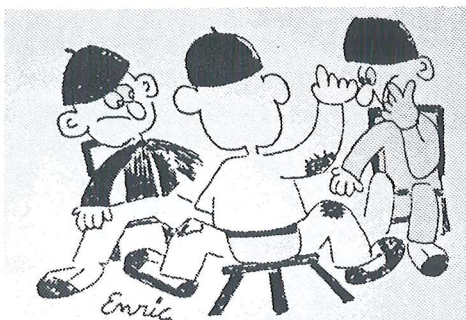
Els tafaners estan encara mig ressentits de les bufes que han agarrat durant els tiberis nadalencs i reconeixen que estan espessos i no estan per a massa lluïments. Però ja que s'han trobat, s'han posat a parlar i...

Diu un tafaner que un diumenge d'aquests va veure com, a les voltes del migdia, un regidor del **Partit Popular** anava parlant amb el seu mòbil per davant l'Ajuntament. Dedueix el tafaner en qüestió si estaria explicant-li a algú si havia fet porra o no perquè anava vestit de **caçador**. Ah, i també diu que això no tindria cap mèrit si durant la conversa el regidor no haguera anat conduint amb la mà lliure el volant d'un tot terreny. *Y hasta aquí puedo leer.*

Un **projecte urbanístic**. Un projecte empresarial. Un projecte mediàtic. Un projecte esportiu. I ara... un projecte polític? Al temps, figures.

Alguns tafaneres estan intrigats per saber en quin ha estat el criteri per fer la repartidora dels diners de les **subvencions** a les entitats esportives. I uns altres també estan intrigats per saber per què a **La Veu** encara no han tret el "monogràfic esports" tal i com van

Tafaners

fer amb la sanitat, l'ensenyament o l'urbanisme. Deu ser que **Marcos Marzal** és tot un exemple de... Això, tot un exemple.

Increïble la intervenció de **Carlos Fabra** al congrés del seu partit a Peníscola. Es comprén que entre judici i judici i entre querella i querella va tindre temps d'anar a arengar les seues hosts. Però quina en va dir de més grossa! parlava dels grans assoliments amb què -amb diners d'ell?- s'ha vist beneficiada la nostra província i va tenir la poca vergonya d'esmentar la "lonja del puerto de Benicarló". Quina barra i quin barrut. Si es veu que allò d'allà baix fa mesos que està atu-

rat... Seria un *lapsus* perquè, segurament, estava llegint el projecte de **Mundo Ilusión**. I el pal·mateo que li van fer!

Els jugadors del **Benicarló FS** també es tinten el pèl a coloraines. Ho ha vist un tafaner molt tafaner. Nosaltres que ens pensàvem que aquestes coses només es reservaven per a les grans ocasions! Bé està que hi haja qui li vulga donar una mica d'alegria a la cosa.

Diumenge passat un tafaner de sexe femení va anar a veure l'obra de teatre inaugural de **Benicarlàndia**. Amb el fred i el vent que feia va pretendre fugir però li ho va impedir una de les actrius assegurant-li que si se n'anava, com era el cas, prop d'un deu per cent dels espectadors es veurien obligats a suspendre la funció. Es va haver de quedar, no cal dir-ho.

Per fi s'ha sabut que no és veritat que el dia que **Mundo** va fugir del ple se n'anara a Monte Picayo per tal de demanar el menú i el pressupost del sopar de la uva. Mundo com a benicarlano exemplar que és es quedarà al poble i farà gasto, si vol, als restaurants de casa.

La Consolació canta per Nadal

text NAT[ALIA SANZ

Les Corals Consolació de Benicarló i Vinaròs han participat en un disc de Nadales que acaba de veure la llum. La selecció de Nadales recollides en el CD, s'ha efectuat sobre la base de la pluralitat d'identitats culturals i lingüístiques, que conformen les zones d'on provenen els sis cors que han participat en la gravació, tots pertanyents a Col·legis Consolació. La iniciativa, que ha nascut de les associacions de pares dels col·legis, ha fet possible este projecte, que ha comptat amb l'esforç dels joves cantors i dels directors dels conjunts corals. Camilo Roda, director de la coral de Benicarló, ha escollit una peça popular valenciana, "Fa fred en el carrer"- un arranjament d'una nadala clàssica, i una tonada popular aragonesa. La coral vinarossenca, s'ha decantat per

Nadales Valencianes i Catalanes, entre la que es compta una de les més belles del repertori: "La nit de Nadal". Els beneficis de la venda del disc, es destinaran al finançament de projectes d'ajuda al tercer món a través de la ONG "Delwende".

Torna la festa de Sant Antoni

text NATÀLIA SANZ

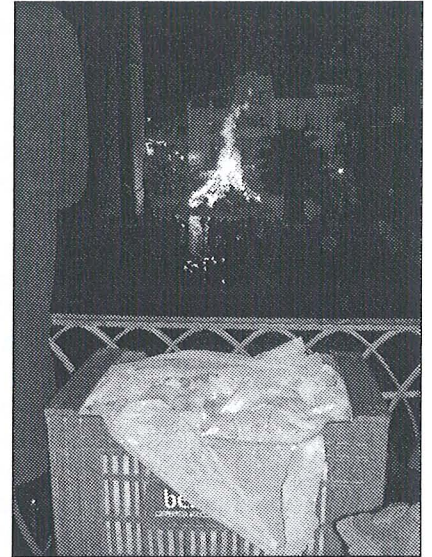
El 17 de gener se celebrarà la seua festa, però abans, tot ha d'estar a punt. I és que els elements de la Festa de Sant Antoni a Benicarló són múltiples i la confraria, composta per dotze matrimonis, ha de treballar ferm. El forn del Bisquerí ja ha cuit les primeres coques, però serà aquest cap de setmana quan es realitze la gran amassada.

Enguany, les celebracions començaran el vuit de gener, quan a les dotze del matí, es talle la cinta inaugural de la XVIII Fira de Sant Antoni. L'avinguda Catalunya tornarà a ser la seu i està previst que a la cita acudeixi el mateix nombre d'expositors que en l'edició anterior. Al voltant de cent vint stands mostraran maquinària agrícola i productes relacionats amb el

camp, a més de les tradicionals parades gastronòmiques. Aquest any, a més s'ha anunciat que hauran mes expositors de vehicles que en l'edició anterior. Enguany, la família Rico és la triada per a rebre l'homenatge de la confraria. Amb tots els elements llestos, la Festa de Sant Antoni ja es pot celebrar. El setze de gener serà la vespra i la data triada per a cremar el dimoni en l'espectacular foguera que es munta en la plaça de Sant Bertomeu. Enguany els actes de la vespra començaran a les sis de la tarda. A continuació, la cavalcada de carros, des d'on es llancen les coques, començarà a desfilar per la ciutat, com s'explica en el llibre que la confraria ha editat enguany i en el que la portada és el dibuix guanyador del concurs que tots els anys la convoquen en els col·legis de la ciutat.

El 17 de gener, festivitat del sant,

després de la missa major es beneiran els animals i se sortejaran el cavall, la cistella i el porquet. Ja a la vesprada, la segona cavalcada de carros servirà per acomiadar la Festa de Sant Antoni 2.004.

Va de golf

text JORDI MAURA

Llegeixo en una revista especialitzada en la informació turística professional que "el golf fa aigües a la Costa del Sol", la zona amb més gran concentració de camps de golf d'Europa. L'article m'interessa des del punt de vista periodístic per les justificacions paradigmàtiques de polítics que veuen en aquestes infraestructures la panacea i la solució de tots els mals de la nostra economia. Em venen per exemple al cap les declaracions efectuades a la premsa per part de Carlos Fabra abans d'una mascletada a la Plaça Constitució, recordant els beneficis d'un esport "que ha convertit la costa malaguenya en la Costa del Golf".

Pel que veig a l'article, un estudi de l'analista Francisco Amorós apunta una clara tendència a la baixa en la pràctica d'aquest esport, xifres molt diferents de la visió empresarial que té el nostre president castellanenc. Ara resulta que en dos anys s'ha passat de 184.590 jugadors a caure fins els 156.867

Pequenyes palabres

i sembla ser que els resultats de 2004 seran pitjors, tot i que encara és aviat per conèixer la disminució en la quota de mercat d'enguany. Hi ha amés un altra dada, com és el menor interès dels acompanyants, el que fa que la pèrdua de golfistes potencials arribe fins els 50.000. Terrible.

L'expert apunta a la fortalesa de l'euro, la massificació, els desajustos entre qualitat i preu i la competència de països com Tunissia, Croàcia, Portugal, Marroc o Turquia i demana suport de l'administració. Però la xifra que em sorprèn de l'anàlisi d'un sector, que va guanyar a tota Andalusia 600 milions d'euros l'any passat, son els 150.000 usuaris. En què quedem? Si s'han de construir mitja dotzena de camps de golf a la comarca per aquests "allau" de turistes anem apanyats i veig complicada la seua supervivència al Maestrat si no és que realment el negoci està altres coses, com la requalificació de terrenys i les urbanitzacions que hi venen relacionades. No poden tenir els polítics idees que beneficien a més ciutadans que aquestes?.

El Camí del Salvador

Etapa 16.- L'americana

Tinéu - Piedrafita - Oubona - Berrugoso - Bourres - La Mortera - Pociles - Pola de Ayande - El Mazu

text TONYO FIBLA

De tot el que he conegut, aquesta no té és la millor. Quina dóna! Ja major, no tant con la manya, però poc li falta. Només ens sent que ens alcem es tira del lliit i comença a fer estiraments. Ja està amanida. Anit quan ens vam acomiadar del safari ens va demanar de venir amb nosaltres. No sé què ha passat però quan ens gitem a l'alberg hi ha sis o set persones més, entre elles, l'americana.

Sortim a les set en punt que l'etapa és llarga. Ella segueix el nostre pas. Com camina la tia! Quasi bé ens fa trotar a nosaltres.

La dona camina molt bé però tant com va avançant l'etapa, els quilòmetres la van cremant. Quan apleguem a Ayande quasi ja no pot seguir. Li ha pegat massa fort. Ha hagut moments en que ella, fent-se la xula, marcava el ritme.

Després de la primera pujada i corresponent baixada apleguem a un desviament que ens ofereix la possibilitat d'anar a visitar el monestir d'Obona. Aconsellats pel encarregat de l'alberg, ho fem. Val la pena. Seguim pujant i baixant.

Avui tenim dues possibilitats anar per Hospitales o anar per La Mortera. Ens els mapes de Rincón Astur només figura el camí de La Mortera que és el que ens va aconsellar l'hospitaler d'Oviedo mentre lama del bar on esmozem ens aconsella anar per Hospitales: A la velocitat que vais... Nosaltres farem cas a la primera opció.

Passat Borres, on hi ha un alberg i on se quedarà el safari, a un quilòmetre trobem una parelleta de pelegrins que han fet nit ací. Són les 11 i han fet 1000 metres, que en són

molts! No sé a quina hora, ni com, aplegaran a l'alberg de Pola de Ayande que està a 3,5 km més enllà del poble amb el sol que cau!

Seran les 12 de migdia i fa molta calor parem a un bar de Pociles, al segon ja doncs el primer està brut i ple de gossos. Ací ens aconselles de seguir la carretera. Mal consell, i crec que l'hem errada, i molt, de seguir-la. La carretera pega molta més volta. De segur que el camí té més desnivells però la volta que pega la carretera és del tot excessiva. L'americana no pot amb la seua ànima. Està derrotada.

Anem a dinar tots tres a un bon restaurant, l'únic que hi ha. Allí, el nostre nou fitxatge d'una seixantena, o més, d'anys comença a destapar-se. El primer que fa és ensenyar-nos el seu carnet d'estudiant. Ha anat a Salamanca a fer la tesi però encara no sap sobre quin tema escriure. De seguida penso: tot ho arreplegem.

Comencen els interrogatoris: qui som, què fem, perquè ho fem, si som frares, si creiem en déu, si estem casats, si som de dretes, si som comunistes, si ..., si ...

No para. És pitjor que la manya. Aquella parlava i de tant en tant li deies que si i ja en tenia prou. Però aquesta, aquesta, no para de preguntar. Jo ja l'he filada. Aquesta tia no està bé del perol. Vicent, més

pacient, l'aguanta.

Després de dinar, ens queden de 3 a 4 quilòmetres que jo em nego a fer amb tota la solana que cau. Així que se'n van Vicent i l'americana sota un sol de justícia. Jo em tombo a l'ombra d'uns plàtans al parc del poble. Ja pujaré d'ací un parell d'hores.

Sobre les sis de la vesprada emprenc la marxa cap a l'alberg. Quan aplego veig que Vicent, acabat de dutxar, em crida.

- "A meitat camí m'ha caigut fulminada. No sabia que fer. Allí la tenia mig morta esperant que vingueres. Al final, quan s'ha recuperat, hem anat pujant poc a poc i ara acabem d'arribar."

Ella està a la llitera dormint. Bon pinyol ens ha tocat!

A l'alberg hi ha una colleta joves, alemanys: dues xiquetes i un xic.

Avui fa molta calor. No es pot estar ni dins ni fora de l'alberg. Són les vuit de la vesprada i no sé on posar-me.

M'he posat la samarreta que acabo de rentar xopeta i ja la tinc seca. Anem a sopar, una ensalada i un plat de pernil, al baret de la carretera.

A l'americana la tenim gitada. Més val. Ja veurem demà quin dia ens espera.

7 d'agost, dijous

Catalunya 0-Argentina 3

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Q Vaig anar a Barcelona però no em vaig manifestar. No, no és que no em sembla bé tot aquest moviment a favor de les seleccions esportives catalanes, però és que els valencians estem en una situació de precarietat tan absoluta pel que fa a qualsevol dels nostres signes d'identitat que vaig tindre temor de caure en una profunda depressió.

És així, què li hem de fer ?

Espectacular la grada, impressionant la mar de quatrillades. Potser menys poblada del que algú s'esperava, però ben poblada. Sí, són una nació, segur que ho són. No puc evitar mirar-m'ho amb distància perquè sé que tot això no té res a veure amb la meua realitat quotidiana.

Fa dos setmanes em pelava de fred amb quatre ociosos més a les grades del municipal de la Carxofa i em resignava a suportar els gestos grollers que se m'adreçaven des de la banqueta local. Després, amb una acreditació de periodista penjada al coll, contemplava embadalit com a pocs metres treballaven els bojos de "Minoria Absoluta" (Toni Soler i companyia)

o com transmetien per a Catalunya Ràdio o per a TV3 -amb Albert ferrer i Sergi Albert- el partit en directe. Ah, quina diferència. Encara que només siga una vegada a l'any no li acabaré d'agrair mai a Pichi que em permeta colar-me amb la discreció que em caracteritza entre tots aquests senyors que tan bones estones em dispensen.

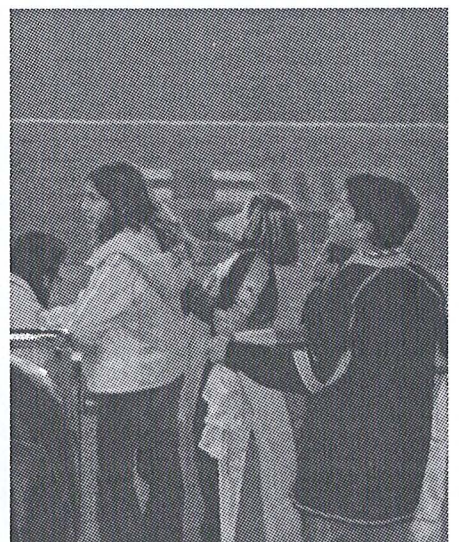
I al camp, què ? Doncs sí, és evident que el seleccionador benicarló té raó quan es queixa que encara no ha pogut comptar mai amb tots els efectius per disputar un partit d'aquestes característiques. Quan no per Espanya, quan no per lesions verídiques, quan no per lesions postisses, quan no per la Premier League o quan no perquè hi ha qui tant se'n fuma de la selecció de Catalunya, ara és l'hora que Pichi no pot saber quin és certament el potencial de l'equip que dirigeix. Ara, que quede clar que a tots els qui estàvem allà ens era igual que no hi foren ni Puyol ni Xavi, ni Iniesta, ni Cesc ni, per suposat, Tamudo. La festa va ser exactament igual.

El partit ? Doncs tan divertit com sempre des del punt de vista estrictament esportiu. Els argentins van saber aprofitar les ocasions que van tindre i amb va marcar tres preciosos gols i els catalans van malbaratar fins sis o set aproxima-

cions clares a la porteria de Leo Franco. Tant Sergio Garcia com Jofre -tots dos del Llevant- van fallar a porta buida. Llàstima. Cal considerar però que la superioritat dels albicelestes no va ser tan manifesta com puga semblar pel marcador.

Quan me'n tornava cap a casa vaig cometre l'acte de masoquisme d'escoltar la COPE. Déu meu. Vinga l'insult i la mala paraula. Que si botarates, que si impresentables, que si qué se han creído... Van disparar a tort i a dret, es van posar amb totes les pancartes que van poder llegir i van posar de caldo de gatet la retransmissió de TV3 recreándose en la contemplación de pancartas ofensivas. Encara la millor va ser quan van dir que no está bien eso de mezclar el deporte con la política, que los políticos han de hacer su trabajo en los despachos. Molt fort això. Penso en les declaracions de Luis Aragonés i en les visites a la llotja del Reial Madrid, per exemple, de José María Aznar.

En fi. La meua realitat de veritat són els gols i els no gols del CD Benicarló, mirar de quedar, si més no, per davant de qualsevol dels equips de la comarca i, sobretot, no patir els diumenges a casa.

Balanç a l'aturada nadalenca

text GREGORIO SEGARRA

Habitualment l'aturada de les competicions a causa de les festes nadalenques coincideix en el temps amb l'acabament de la primera volta de la majoria de les competicions.

Aquesta temporada, quant al futbol-base es refereix, en la majoria de grups on participen els nostres equips encara falten algunes jornades per a completar la primera meitat del campionat, però seguint el costum aprofitarem l'absència de notícies per a realitzar un petit balanç de l'ocorregut fins a ara amb els nostres equips.

Juvenil CD. Benicarló: El futur del CD. Benicarló marxa, a tres jornades per a la conclusió de la 1ª volta, 3r en el Grup I de la 1ª Regional Juvenil amb 27 punts, a dos del Puçol, 2n classificat, i a 4 del Vila-real, líder indiscutible. 9 victòries, 0 empats i 3 derrotes, les tres com visitant precisament en els camps dels dos que li precedeixen en la taula i la tercera en el camp del Ondense, 5é classificat, el que vol dir que en la 2ª volta els tres van a haver de visitar el Municipal, on els rogets s'han mostrat, fins a la data, imbatibles. A priori el tercer lloc podria saber a glòria si tenim en compte que tan sols tres o quatre jugadors dels habituals en l'onze titular són d'últim any, però després de l'atrancament arbitral sofert a Puçol,

potser el 2n lloc hagués fet més justícia als mèrits de l'equip. López López es mostra esperançat a seguir realitzant una bona campanya i lluitar al final pels llocs de dalt, amb la vista posada a repetir o millorar, si cap, la sensacional campanya realitzada, amb aquest mateix entrenador, fa dues temporades quan a punt va estar de classificar a l'equip per a la fase d'ascens a Lliga Nacional.

CF. Benihort Cadet: El primer equip del Benihort transita, després de 11 jornades, 4t en la taula, amb 19 punts, després d'haver guanyat 6 partits, empatat 1 i perdut 4. Lluny dels llocs compromesos, però lluny també del podi, ja que el 3r l'Uni-Sport està a 4 punts. El líder és el Vila-real B, amb 30, seguit del Club La Vall amb 29. El que queda de 1ª volta sembla propici perquè els de López Heredia *apuntalen aquesta posició i intentin recuperar la 3ª plaça que durant algunes jornades van ocupar.

CF. Benihort Infantil: L'altre representant del Benihort en la 1ª Regional de futbol-11 està, després de 13 jornades disputades, en 13a posició, amb 9 punts, després d'haver guanyat 3 partits i perdut 10. Posició més retardada de l'habitual en els Infantils del Benihort, però fins a cert punt lògica si tenim en compte que pràcticament la meitat dels components de l'equip són de primer any i vénen del futbol-7, necessitant un període d'a-

daptació que la majoria d'equips de la categoria no precisen al tenir equip "B" en 2ª Regional en el qual militen tota una temporada els jugadors de primer any. A pesar d'això, en la segona tornada els de Paco Salvador segur que van a aconseguir més punts, a l'haver pagat ja la cinquena i haver-se habituat millor a la nova competició els jugadors novençans.

CF Benihort Aleví: Després de 12 jornades, el Benihort "A" encapçala la classificació amb 33 punts, seguit del Ciutat de Vinaròs "A" a tres punts però amb un partit menys. El Benihort "C" és 10é amb 14 punts i el "B" és 12é amb 9, fins a 16 classificats. CF Benihort Benjamí: Després de 11 jornades, el Benihort "A" és capdavant amb 30 punts, després d'haver guanyat tots els partits disputats. La Jana, també amb 30 punts però un partit més, és 2º. El Benihort "B" és 8é amb 9 punts i el "C" 10é també amb 9 punts, fins a 14 classificats.

CF Benihort Pre-Benjamí: El Benihort, debutant aquesta temporada com equip federat en la més petita de les categories, ocupa després de 8 jornades, la 3ª posició, amb 13 punts, després de Vinaròs "A" i Vinaròs "B", que comanden la classificació en el Grup I amb 24 i 15 punts respectivament.

Copa de Nadal de natació

text CLUB NATACIÓ BENICARLÓ

El Club Natació Benicarló celebrarà una nova edició de la Copa Nadal el pròxim dia 2 de gener del 2005 a partir de les 12:00 hores, en les instal·lacions portuàries de Benicarló.

En la IX edició, la prova consistirà a poder nadar els 200 metres des de l'antic bracet, fins la

parreta. A l'arribada, suposem, ben fresquets, els nadadors seran gratificats amb una molt agraïda xocolata calenta a càrrec de la nostra xef Isabel, i el posterior lliurament de trofeus.

Les inscripcions es podran realitzar a partir de les 11:00 del matí i fins a 15 minuts abans de la prova, quedant invitats a participar tots els nadadors i nadadores que desitgen rebre l'any nou amb un bon capbussó.

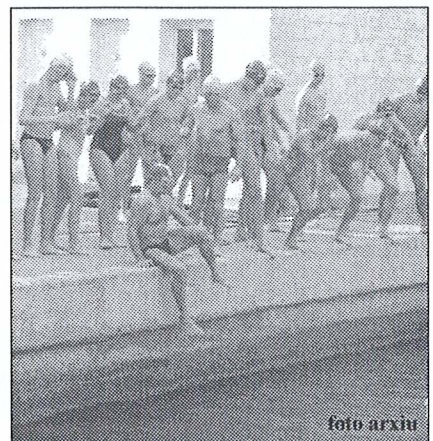
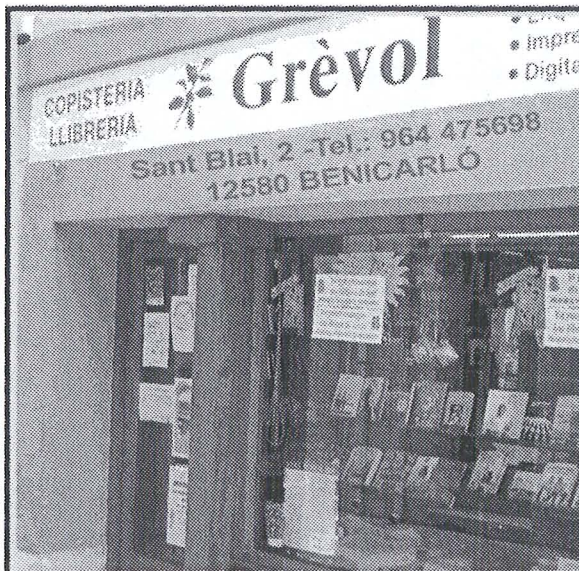
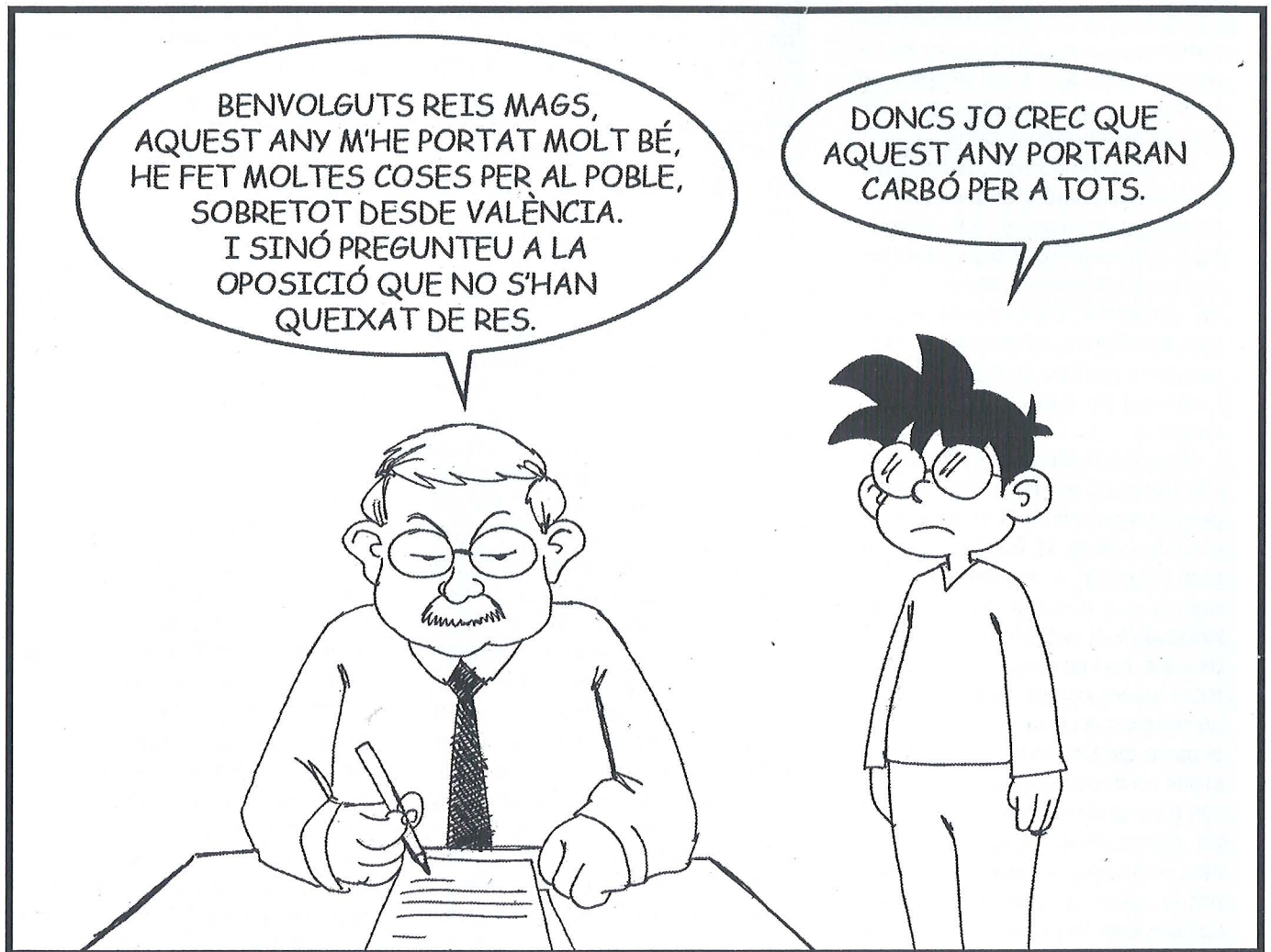

foto arxii

Per Xavi Burriel

Carta als Reis Mags

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores